

~~и~~ Луи дьо Блуа, мъртвите тела на стотиците благородни графове и барони.°°

Загнужени вопли разкъсват гърдите му. След това той отново се овладява. Открива лицето си.

- Жехане, братко, аз съм много виновен пред тебе. Мислех те узурпатор, грабител на чужди земи... Бях надменен... Сбърках... Прости ми...

И той протегна ръка.

Никой не разбра чуждоземните ^{ниги} ~~ниги~~ слова, но всеки чувствава мъката и разкаянието, които тръпнат в гласа на пленника.

Цар Калоян мълчаливо го прегърна.

~~Никой не разбра чуждоземните слова, но всеки чувствава мъката и разкаянието, които тръпнат в гласа на пленника.~~

Глава XXIII

Ведра пролет бе разгърнала изумрудени криле над славния престолен град. Млади листа ~~облякоха~~ ^{облякоха} буйни лесове и гори, луди потоци се смъкнаха надолу към Етъра и препълниха коритото му, пави ветрове шъпнеха в тревите, леко галеха нежните цветове на ябълките, сливите, вишните...

~~оттук~~ ^{оттук} ~~наближаваше~~ ^{наближаваше} ~~изявляваха~~ ^{изявляваха} ~~Великден~~ ^{Великден}.

Но колкото по-жизнерада и опияняваща бе пролетта, толкова по-тежко униние и тревога душеше ~~благочестивата великденска~~ ^{празничната} радост на търновци. Като ~~каменна~~ ^{каменна} плоча притискаше тъмната заплаха ~~на неведомите~~ ^{на неведомите} сърцата на всички: от палата до бордея.

Затова в тази звездна нощ на великденско бдение, в църквата на Солунския чудотворец, лицата на богомолците бяха тъй ~~отражени~~ ^{отражени} ~~не~~ ^{не} ~~разпокойни~~ ^{разпокойни}, тъй мрачно бледи. Застанала права до царския престол Целгуба слушаше песента на божиите слуги и често се разсейваше и догонваше царските войски, които бяха заминали преди две недели към равното Зогоре и още не бяха пратили никаква вест. Ни за добро, ни за зло. Тежките мисли, които тормозеха духа ѝ, бяха същи-